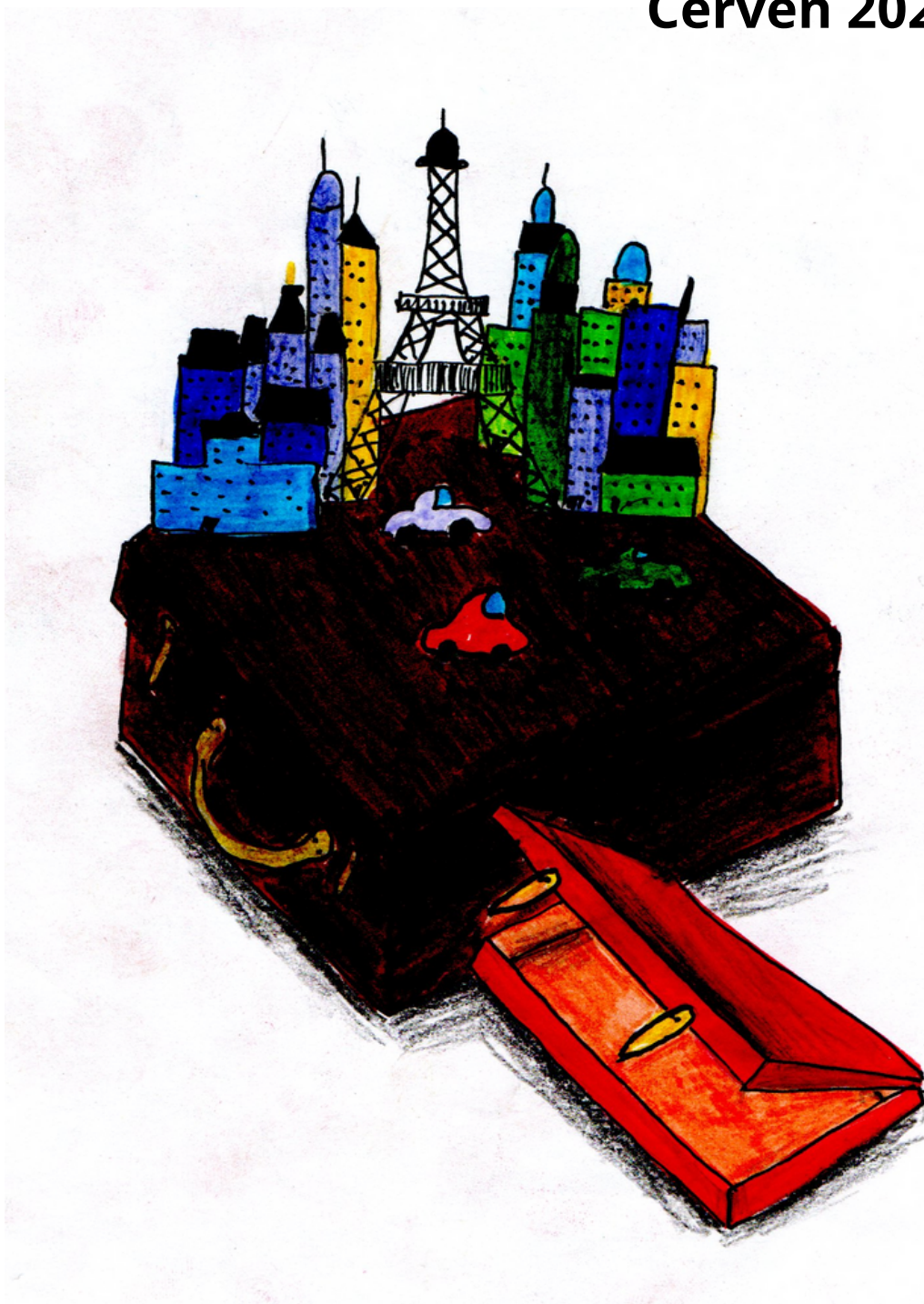

Školní POSILÍČEK

Červen 2023

UŽ JE TO TADY!

UŽ JE TO TADY!

UŽ JE TO TADY!

Načekali jsme se, ale teď už jsou opravdu prázdniny za dveřmi. A než nám naposledy školní zvonek oznámí, že za:

- nemusíme ráno vstávat
- nemusíme se učit
- budeme se jen tak povalovat u bazénu nebo se procházet po lese
- pojedeme k moři, do hor, k příbuzným nebo na tábor, prostě na cesty...

Cestování je věnováno i letošní poslední číslo Školního poslíčka. Nebude to cestování jen v reálném světě, ale vydáme se taky za hranice fantazie a snů. Snad se na našich cestách nebudete nudit.

A kdyby ano, můžete řešit úkoly, které najdete ve druhé polovině časopisu, přečíst si o tom, jak naše škola adoptovala zvíře z jihlavské zoo

Takže balíme kufry a jedeme!

VÝLET V DŽUNGLI

Na výlet se vydáme,
nové kraje poznáme.
Pojďte s námi, malí, velcí,
prales není nebezpečí.

Lenochodi z větví visí,
prales už nám není cizí.
O mývalech každý ví,
že se řádně umyjí.

Gorily si v houští hoví,
hroznější nic nepovědí
o své moci nezměrné
uškrtit i dospělé.

Nemějte však strachy,
neboť záhy taky
uvidíte na chvíli
poletovat motýly.

Na nebi se klene duha
a každého dobrodruha
domov volá, máma kývá,
rozloučit se už jen zbývá.

Třeba zase napřesrok
uděláme další krok.
Na jih spolu pojedeme,
tučňáka si přivezeme.

TAK SI LÉTO UŽIJTE,
na výlet se vydejte.
Nemusíte do Afriky,
stačí poznat naše Čechy.

Anežka Lexová, 9. B

UPOZORNĚNÍ:
**2 Kč z každého prodaného
čísla půjdou na adopci
zvířete v jihlavské zoo.
Viz článek "Adoptovali
jsme gekona obrovského."**

CESTY DO ZEMĚ NEZEMĚ

DOBRODRUH JACK

Byl jednou jeden odvážný dobrodruh Jack, který se vydal na cestu kolem světa.

Těšil se, že uvidí různé kultury a památky, které na něj čekají. Jeho první zastávkou bylo Turecko, země, kde se volně proháněli tříhlaví koně. Jack byl ohromen pohledem na tato majestátná stvoření a měl to štěstí, že se na jednom projel. Byla to hrbolatá jízda, ale Jack měl pocit, že je na vrcholu světa.

Dále Jack cestoval do Číny, kde navštívil Malou čínskou zeď. Byl to úchvatný pohled a stěží mohl uvěřit, že ji lidé postavili bez moderních technologií. Procházel podél zdi a představoval si, jaké to je bránit se vetřelcům.

V Japonsku Jacka překvapilo, když viděl auta jedoucí pozpátku místo popředu. Byla to zvláštní zkušenost, ale rychle se přizpůsobil. Užíval si také chutného jídla a krásných chrámů.

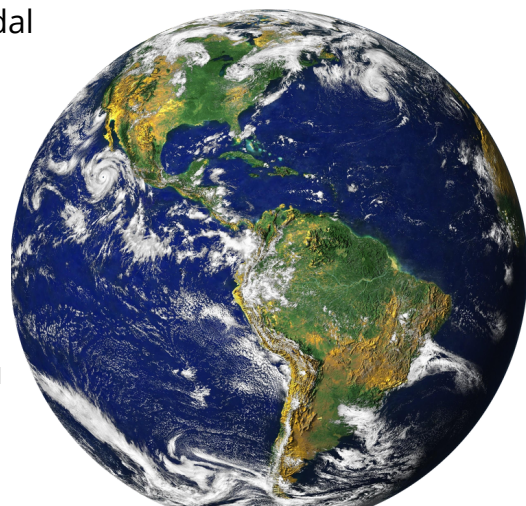
V Americe se Jack setkal s kočkami, které měly jen dvě nohy. Bylo zvláštní je vidět poskakovat na zadních nohách, ale bylo mu řečeno, že jde o genetickou mutaci, která je v této zemi jedinečná. Užíval si také rychlý životní styl a rušná města.

V Kanadě si s místními skvěle zahrál hokej na zamrzlém rybníku. Jejich schopnosti na něj udělaly dojem, a dokonce dokázal vstřelit branku. Také obdivoval ohromující přírodní krásy země.

V Brazílii se Jack ponořil do oceánu a s úžasem zjistil, že lidé chodí pod vodou. Oblékl si proto potápěčskou výstroj a přidal se k nim. Byl to neskutečný zážitek a on nemohl uvěřit, jak moc život pod vodou vzkvétá.

Nakonec Jack v malém městě v Evropě viděl lamy se dvěma ocasy, jak jdou po ulici. Byl to další zvláštní pohled, ale uvědomil si, že toho na své cestě viděl tolik, že už ho nemůže nic překvapit.

Když se Jack vrátil domů, uvědomil si, že ho jeho cesta naučila hodně o světě a o něm samém. Poznal spoustu různých kultur, památek a zvyků, na které nikdy nezapomene. Byl to opravdu výlet na celý život.

*Tadeáš Sychra, 8. A
Ilustrace: Lucie Krátká, 9. B*

NA CESTÁCH JINÝMI DIMENZEMI

Jsem Petr a s mým kamarádem Karlem se chystáme na cestu kolem světa, Má to ale háček. Náš svět je trochu jiný. Jsou tady například portály do různých dimenzí, např. doby ledové, poušti smrti, bažinové jeskyně, duhového ráje atd. Nejenže tu máme portály, ale i prapodivné bytosti, např. mágy, troly, smrtky, draky, kostlivce, a je toho tady mnohem více. Náš cíl je z každé dimenze vzít safírový kámen, ale pokaždé jiný. Má velkou moc, a když posbíráme všech šest safírů, můžeme všechno. Problém však je, že některé bytosti ho dávno získaly, takže safíry budeme muset vybojovat.

Prvním světem je Džungle opic. Museli jsme najít chrám. Sice se nám to povedlo, ale opice nás zahlédly a zajaly. Zrovna slavily slavnost zrození opic, a tak udělaly oheň, aby nás mohly upálit. Karel si však na cesty vždy bere nůž, který si strká do boty. Přeřízl pouta na nohou a utekli jsme. Vrátili jsme se do chrámu. Bylo těžké safír získat, protože tam bylo mnoho pastí, ale povedlo se. Pak jsme rychle zmizeli. Máme první ze šesti.

Druhý svět byl Svět hub. Zde bylo jednoduché safír získat. Pobíhali tady houboví mužíčci, ale na nás si netroufli. Třetí je Dračí svět, což už bylo náročné. Museli jsme za knězem pro meč smrti a najali jsme si svaté rytíře. Museli jsme zabít spoustu draků, ale udělali jsme si dračí brnění. Jsou nehořlavá. Vypravili jsme se dál a tam byl král draků Drago. Chtěli jsme jenom vyjednávat, protože jsme věděli, že ho nemůžeme porazit. Odmítl, ale navrhl, že když porazíme jeho syna, safír nám dá. Bojovali jsme statečně, stálo nás to spoustu sil, ale safír máme.

Čtvrtý svět, Svět obrů, představoval další potíže, ale pořád jsme měli meč smrti. Safír byl ukrytý v nejsilnějším obrovi. Úspěšně jsme ho zabili a safír byl náš. Na řadě je Svět hromů, Asgard. Museli jsme bojovat s nejsilnější bytostí ve vesmíru. Měli jsme pár svatých rytířů a dva mágy. Naštěstí jsme získali zbroj proti bleskům. Zemřeli všichni kromě nás dvou. Nepřítele jsme zabili jeho vlastní zbraní a zbýval nám poslední safír.

Šestý svět byl Svět moře, Atlantida. Vládl tam bůh Poseidon. Ve vodě jsme nemohli nic, proto jsme čekali, než přijde on sám. Karel na něj zaútočil a já se připlížil za něj. Karla probodl trojzubcem. Mezitím jsem mu vyskočil na záda a prořízl mu hrdlo. Karel umřel, ale díky němu mám všech šest safírů.

Vrátil jsem se domů, vzal jsem s sebou i mrtvé tělo Karla a zkusil ho těmi safíry oživit. Podařilo se. Jsme zase spolu a těšíme se na další dobrodružství, která na nás čekají.

Daniel Zvolánek, 8. A

Ilustrace: Ondra Krčál, 9. B

TREZOR

Jednoho deštivého dne se v městečku Nowhatahooka ve státě Nigérie narodil švarný jinoch Mutombo. Byl to zcela normální kluk, který většinu dětství strávil v Africe. Jednou, když v Nigérii začala válka, musel Mutombo emigrovat na ostrov Koha-Kocka.

O ostrově Koha-Kocka se šířily mezi lidmi různé pověsti.

Jedna z nich pojednává o příšere Piko-Riko. Ta každou noc vylézá z trezoru, který by měl být údajně zakopán na úpatí hory Madafaka. Když příšera vyleze z trezoru, sežere první živou bytost, na kterou narazí. Jakmile někoho lapí, není cesty zpět.

Samozřejmě této pověsti nikdo nevěřil. Avšak Mutombovi, když ji poprvé slyšel, na ní přišlo něco divného. V celé pověsti nebyla ani zmínka o tom, jak Piko-Riko vypadá. Zajímalo ho to natolik, že se rozhodl, že by ji chtěl vidět.

Hlavou mu vrtala jedna otázka. A to, jak docílí, aby ho příšera nesežrala. Najednou ho to napadlo. Pokud příšera sežere první živou bytost, na kterou narazí, musí narazit na něco před ním. Plán byl tedy jasný. V sousední vsi ukradne kozu, kterou následně obětuje, aby on mohl žít.

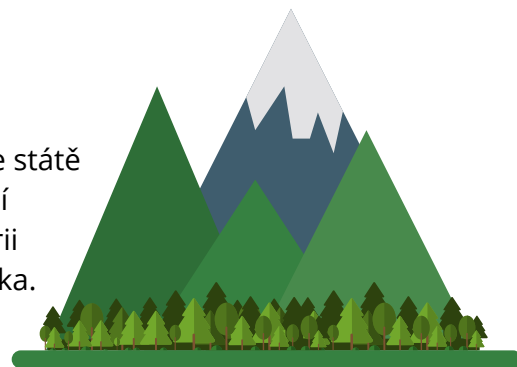
Jednoho večera se tedy vydal na úpatí hory Madafaka. Cestou ukradl ve vesnici kozu, se kterou došel až na místo. Sedl si do vyprahlé trávy a čekal takhle asi hodinu, dvě, tři. Mutombo už skoro spal, když tu najednou uviděl záblesk. Země u hory začala prskat. Mutombo poslal kozu směrem k trhlině. Ale nic se nedělo. Nikoho neviděl. Nic neslyšel. Najednou se ale koza splasila a běžela směrem k Mutombovi. Vtom ji něco stáhlo za ocas a začalo ji to žrát. Koza mečela a mečela, ale nakonec utichla. Chvilí se nic nedělo, pak se najednou trhlinka začala zase uzavírat. Mutombo nyní pochopil, že příšeru nikdy neuvidí a že jeho snažení nemá cenu.

Mutombovi to ale po nějakém čase nedalo a přemýšlel, proč příšeru neviděl. Dumal a dumal, až ho najednou něco napadlo. Příšera je neviditelná. Mutombo ale chtěl vědět, jak příšera vypadá. Obešel tedy celou vesnici a ptal se, jestli někdo neví, jak příšeru spatřit. Nikdo nevěděl. Až dorazil k jednomu domu. Zdál se mu poněkud zvláštní. Tento dům byl celý černý, neměl žádná okna a z jedné zdi rostl strom. Sebral odvalu a zaklepal. Z domu vylezla stará babička. "Dobrý den, chlapče, co tu pohledáváš?" "Dobrý den, babičko, mám na vás dotaz," řekl Mutombo. "Jen povídej, co tě trápí?" "Chtěl bych vidět tu hroznou příšeru, Piko-Rika." "Ty nevíš, že je neviditelná?" tázala se babička. "Teď už to vím, ale stejně ji chci spatřit. Je to možné?" vyzvídal Mutombo. "Ach, chlapče, ano, je to možné. Musíš vypít kouzelný lektvar, který umí uvařit pouze čarodějnice, která bydlí na hoře Madafaka. Ale ona nemá lidi ráda, musíš ji nějak uplatit." To bylo vše, co Mutombo potřeboval vědět, nebo si to alespoň myslel. V tu chvíli mu totiž vůbec nedošlo, že neví, čím ji má uplatit. Poděkoval tedy a odešel.

Vydal se za čarodějnici bez ničeho. Na hoře Madafaka stál obří hrad. Někde v něm bydlela čarodějnice. Vylezl na horu, velmi ho to unavilo, ale nakonec došel až k hradu. Zaklepal. Najednou se ve dveřích objevila postava, která měla asi dva metry a mužské rysy. "Ahoj, Mutombo, co tě sem přivádí?" zeptala se svým hrubým hlubokým hlasem čarodějnice. "Chtěl bych lektvar, abych spatřil příšeru Pika-Rika. Víte o něčem takovém?" řekl Mutombo, ale v duchu se sám sebe ptal, odkud zná čarodějnice jeho jméno. "Piko - Rika, mého miláčka, už neuvidíš. Předevčírem se udusil obojkem od kozy, kterou jsi tam nastražil. Za to si zasloužíš smrt!" zařvala na něj čarodějnice, a tak se taky stalo. Poslala na Mutomba kouzlo smrti.

A tak skončil příběh o Mutombovi a tajemné příšere z trezoru. Mutombo nebyl poslední, kdo se pokusil příšeru spatřit, avšak jelikož byla mrtvá, byl Mutombo poslední, kdo ji (ne)spatřil.

Ladislav Vytlačil, 9. B

BITVA O MALINOVÝ PRAMEN

Na nebi se vznášejí temné mraky nasáklé zlem. Obyvatelé města Malinový Pramen se schovávají do úkrytů a bojovníci armády Theú se přemísťují na hradby. Musí město ubránit nejen proto, že ho postavili jejich předci, ale i kvůli svatyni bohyně, jež tak dlouho naslouchala jejich přáním a modlitbám.

Z jeskyně v blízké hoře se začaly vynořovat bytosti posedlé zlem, bytosti, které už dávno nežijí, kostlivci. Zastavily se 100 metrů před branami města a zůstaly nehybně stát. Najednou zavládlo ticho, ani ptáci si nedovolili zazpívat. Ticho, přetrvávající dlouhé hodiny, pak začalo být natolik intenzivní, až se spolu s těžkými mraky začalo vrývat do duše každého smrtelníka. Ale kostlivci pořád jen stáli bez hnutí, jako by se obyvatelům Pramenu vysmívali: My máme čas – vy ne.

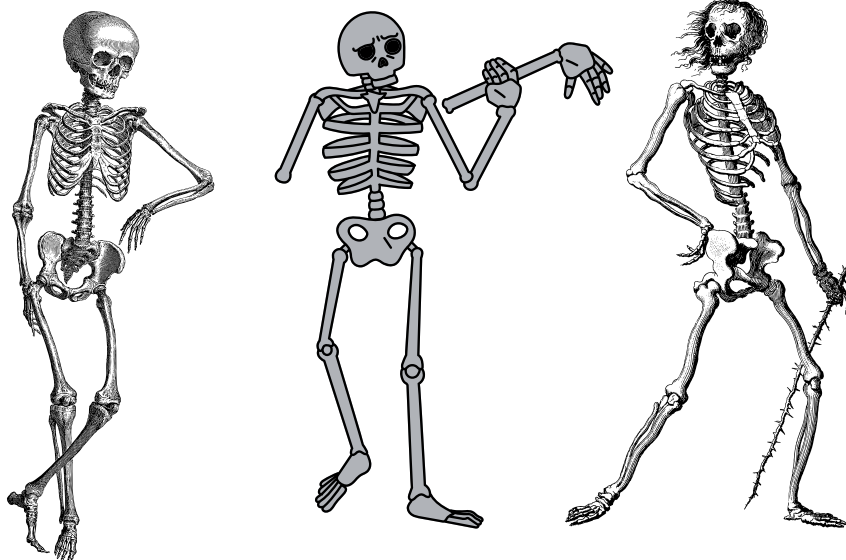
Několik slabších jedinců se už dočista zbláznilo, jak jim ticho drásalo nervy. Někteří dokonce začali slyšet hlasy, které ale nikdy neexistovaly. Když vtom se všechny ty kosti daly do pohybu. Krajinou se rozlehl nesnesitelný rachot a ti, kdo si před chvílí přáli, aby to ticho přestalo, najednou toužili, aby znovu začalo.

Kostlivci se valili k hradbám, a ačkoli neměli žádné obléhací stroje, všichni věděli, že hradby zdolají. Začali lézt nahoru po hradbách, jako by snad nebyly úplně hladké. „Lučišníci, střílejte!“ zavelel generál Theú Thampal. Těch pár jedinců, co ho slyšeli, rozneslo rozkaz mezi ostatní. Lučišníci začali pálit ostré šípky přes hradby, avšak takřka zbytečně. Šípky se od kostí odrážely, snad jen dvakrát se podařilo strhnout kostlivce z hradeb na zem, kde se jeho kosti rozsypaly stejně jako kosti těch, které smetl po cestě dolů.

Obyvatelé města už panikařili. Někteří se vraceli do ulic a další se modlili ke všem bohům, jež znali.

Kostlivcům se již podařilo dostat na hradby a zabíjeli bojovníky i přes jejich obranu, která však na kostlivce neměla žádné dopady. Vtom se ozval zvláštní hukot, jako by se snad začala otevírat skála. Ale skála to nebyla. Mramorová socha bohyně začala otevírat obrovská ústa. Po chvíli se ozvalo poměrně tiché zažbluňkání a z úst bohyně začala tryskat malinová šťáva, která se po chvíli valila z hradeb a odnášela kostlivce, které nakonec svým silným proudem roztříštila o skálu.

Malinový Pramen byl ubráněn!

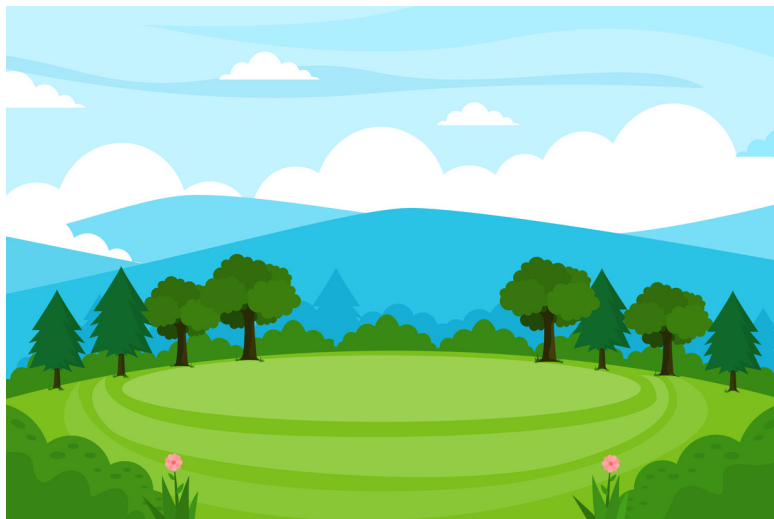
Text, ilustrace: Dan Minář, 9. B

CESTOVATEL MATY

Příběh vypráví o náctiletém chlapci Matym. Je to jedenáctiletý hoch s tmavě blondatými, až skoro světle hnědými vlasy ostříhanými nakrátko. Maty má zlaté srdce. Někdy z úst vypustí něco, co dokáže zasáhnout, avšak nikdy to nedělá úmyslně. Prožil krásné dětství plné zážitků, kamarádů a hlavně se svou skvělou rodinou. Byl šťastný, dokud se vše nezačalo kazit. Jeho rodina se rozpadla a jeho bratr, se kterým si tak moc začal rozumět, nebyl v pořádku. Ukázalo se, že má velké problémy, kvůli kterým ho Maty skoro nadobro ztratil. Maty začal mít problémy se spánkem. Nemohl spát, nebo zažíval spánkovou paralýzu. Přišel na způsob, jak může utéct z reality. Ve svých snech a představách se ocital na zvláštních neobjevených místech. Jeho poslední „útěk“ byl zatím nejzajímavější.

Otevřel kaštanové oči a zkoušel zjistit, kam se tentokrát dostal. Ono místo si vůbec nevybavoval, ani mu nešlo si ho někam zařadit jako ostatní výlety. Nebyl na žádném místě, které by znal z dětství. Ocítl se v kouzelném, neznámém světě. Měl trochu strach. Zvedl se z mechového chladivého křesla posetého kapkami deště, který se ukrýval v mracích nad jeho hlavou. Vydal se na prohlídku toho zvláštního světa. Ano, zatím to zní, jako by byl v dešti v nějakém lese, na který prostě zapomněl. Nebyla to ale pravda. Jak procházel úzkou pěšinou, viděl zvláštní tvory. Nejdřív zahlédl malého ježečka s bodlinami z nějaké svítivé hmoty. Dál objevil vysoký strom s bohatou korunou plnou krásných kamínků. Na nejnížší a nejodkrytější větvě se pohupoval malý tvoreček připomínající veverku s křídélky. Pohyboval se jako motýl, ten nejzvláštnější motýl, jakého si lze představit. Nějakou chvíli pokračoval kouzelnou krajinou bez společnosti. Prošel zvláštní les a vyšel na tmavé mýtině s třpytivým jezírkiem uprostřed. Rozhlédl se. Déšť ustal a nyní byly vidět obrovské planety. Zůstal se zatajeným dechem koukat, když mezi planetami uviděl Zemi, na které žije. Snažil se nějak si to vysvětlit, ale než se mu to podařilo, něco nebo někdo ho štouchl do zad. Lekl se a prudce se otočil. Div toho tvora neodehnal. Ten se však nebál. Na Matyho koukaly dvě černé oči posazené na sněhově bílé hlavě koně se šupinami. Kývnutím hlavy Matyho vyzval, aby se na něj posadil. Maty se nenechal přemlouvat a rychle na zvíře vyskočil. Kůň se rozběhl a unášel Matyho do neznámé dálky. Maty se nechal ovívat svěžím větrem.

Najednou uslyšel nehezký zvuk. Oznamoval šestou hodinu ránní a to, že je čas vstávat do školy. Celý den potom přemýšlel, jestli se do té země vrátí. Kdo ví, třeba tam Matyho něco čeká.

Katka Čadová, 8. A

TREVOR VE SVĚTĚ

Toto je Trevor. Žil v místě kouzelném, kde lidé na koních s křídly jezdí a bájní minotauři po lesích utíkají. Pro nás lidi je to nepředstavitelné, ale pro Trevora to je domov.

Trevor je menší, zarostlý a zvědavý stranda s krystalově modrýma očima. Trevora měl každý rád, protože rád pomáhal ostatním, třeba vodním žábám pomohl vystavět nový domek, protože jim starý omylem rozšlápla kobylka, nebo praštil tlustého kraba za jezení myšimušek. Bez Trevora by se toto podivné místo doslova rozpadlo.

Jednoho dne šel Trevor s Evženem na průzkum lesa Poutníků a potkali tam podivného tvora, kterého ještě neviděli: „Poběž, ještě ho můžeme chytit,“ řval Evžen na Trevora. „Dobře, ale pozor na ty pasti...“ Evžen spadl do jámy a zlomil si nohu. „Chyť ho, Trevore, já počkám tady,“ navrhl Evžen a Trevor se znovu rozběhl za podivným tvorem. „Počkej!“ volal, ale pozdě.

Tvor už zalezl do své nory. „Chci se tě jen na něco zeptat,“ řekl Trevor a začal cpát hlavu do nory. Nora byla nějaká divná, nějaká velká a Trevor začal padat. „Kde to jsem?“ pomyslel si, když dopadl na studený chodník. „Hej, úchyle, stůj!“ zavolal podivný člověk v nějaké podivné modré kůži. „Kde to jsem?“ ptal se Trevor policisty. „V Praze. A jdeš se mnou na stanici,“ nasadil Trevorovi želízka.

Trevor byl zatčen za veřejnou nahotu a dostal od pana policisty podmínku. Byl v šoku. Poprvé byl na neznámém místě a bez přátel. Podivný svět Trevor potřeboval prozkoumat a zjistit, jak to zde funguje. Kouzla tady nefungovala. Nebyli tu žádní stromoví muži, ale všude nějaká podivná stvoření, která neměla ruce a měla barvy jako starý chameleon Petr. Trevor ještě nikdy nebyl zmatenější. Rozhodl se utíkat. Utíkal dlouho, ale město nemělo konce. Utíkal přes silnici, když tu najednou bum – jedna z těch nestvůr ho srazila. „Jste v pořádku?“ zeptala se nějaká paní asi vteřinu předtím, než omdlel.

„Kde to zase jsem?“ ptal se Trevor. „Jsi u mě doma,“ řekla ta záhadná paní. „Musím zpátky!“ vykřikl Trevor. Paní odpověděla: „Počkej chvíli, nemůžeš chodit, máš zlomenou nohu. Jo, a promiň mi to, že jsem tě srazila.“

Trevor v Praze nechtěl zůstat. Chtěl domů. Po půl roce, kdy si zvykal na tento nový svět, mu sundali sádku. Byl tak nadšený z uzdravení své nohy, že vyběhl ven z bytu, kde ho srazilo další auto...

Pohřeb se konal o týden později. Přišli tam tři lidé. Jeho kamarád umřel v jámě hladem. V magickém světě vypukla občanská válka.

David Oberreiter, 9. B

PODZEMNÍ SVĚT

Byl slunečný den, ptáci si vesele zpívali a já jsem se vydala na procházku do lesa. Kolem mě šumělo listí stromů, vánek jemně pobíhal kolem. Objevila jsem lavičku, kterou jsem tam ještě neviděla, sedla jsem si na ni a jenom pozorovala, jak si kytky šeptají, jaké je dnes krásné počasí.

Pak se to stalo. Propadla jsem se v bezvědomí do podzemí. Když jsem se probudila, stáli nade mnou zelení tvorové. Měli špičaté uši, malý nos, lidské ruce, oči jako modré diamanty. Tělo klokaní, ocas liščí a nohy jako pes. Jmenovali se Amorové. Vypadali, že mě chtějí chytit a sníst, ale tito tvorové mi chtěli pomoci, abych se dostala zpátky k nám. Když jsem se porozhlédla, jejich svět vypadal úplně jinak než ten náš. Byl hezčí, žádné suché stromy, mrtvá zvířata, velké budovy s komíny s kouřem ničícím ovzduší, žádní zlodušci, kteří chtějí zabít lidi a zvířata, prostě mnohem lepší svět. V tomto světě si lidi pomáhají s láskou a nejlepší na tom je, že si žijí svůj vlastní život.

Přišli ke mně malí Amorci a zeptali se mě, jestli si s nimi nepůjdu hrát. Řekla jsem, že moc ráda. Nevěděla jsem, co očekávat, protože v mém světě hrají děti jenom počítačové hry a s nikým se nebaví. Amorci mě přivedli na místo, které vypadalo jako taková počítačová hra, jen místo toho, abychom seděli u počítače, jsme běhali přes různé překážky a honili se navzájem. Bylo to úplně jiné než u počítače. Tento svět se mi strašně moc zalíbil a vůbec se mi nechtělo zpátky k nám, protože jsem věděla, že mě tam čeká jenom nuda, suché stromy, velké budovy a skoro žádné rostliny, lidi, kteří na sebe řvou a nedokážou mít radost z maličkostí. V duchu jsem si říkala, proč takový svět nemůže být i u nás. Plný radosti, smíchu, lásky a pěkné přírody.

Najednou jsem se vzbudila v posteli. Byl to jenom sen? Ano, byl. Moc hezký sen. Ale jenom sen. Bylo by hezké, kdyby v tom našem světě bylo tolik hezkých věcí a dobrých duší, jako tam, kde jsem se jenom na chvíli ocitla.

Veronika Hrdinová, 9. B

Sen jedné noci

Zdálo se to všechno tak reálné, když zrovna kdesi dřímal sen o nejkrásnějším uměleckém díle. Objevil se, ale nikdo neví, odkud se vzal, trval snad miliony let. Tohle opravdu nikdo neví a nebyl ani nikdo, kdo by o tom vyprávěl. A takhle začíná příběh o jednom velkém snu.

Když se zhasne a vy usnete, vždy se vám něco zdá, ať už je to jeden či tři sny. Někdy je to až tak reálné, že se vzbudíte a přemýšlíte, jestli to opravdu nebyla skutečnost. Chtěli byste vědět proč? No dobrá, tak si o tom trochu popovídáme.

Ten sen byl stejný jako ostatní sny, ale přesto na něm bylo něco výjimečného, možná to byla ta nehorázná tma a ty zvuky všude kolem. Měla jsem strach opravdu velký, jenže nešlo utéct, nešlo se ani probudit, prostě nic. Bylo to, jako by mě někdo zavřel někam, kde nic nebylo, a já prostě nemohla ven. Cítila jsem, jak jsem se najednou zpotila a pomalu přestávala dýchat, nemohla jsem křičet, takže jsem věděla, že jsou to moje poslední minuty, co budu naživu.

Pak se to stalo, prostě jsem tu nebyla, viděla jsem sebe samu, jak ležím v posteli, a do očí mi blikala modrá světla. Snažili se mě zachránit, ale když se má duše chtěla vrátit zpět do těla, nemohla, bylo to, jako by ji někdo z druhé strany držel. Najednou už jsem mohla začít křičet, ale nikdo mě neslyšel. Byl to hrozný tlak. Znovu jsem začala upadat do jakéhosi spánku a viděla jsem, jak mě probouzí moje kamarádka. „Aha,“ řekla jsem jí, „ty jsi mě přišla také zachraňovat, takže když vidím tebe, znamená to, že jsem zpět ve svém těle.“ Ona ale nic neřekla, místo toho mě pevně objala, dala mi svého oblíbeného plyšáka a strčila mě dolů do tmy.

Ráno už jsem se akorát probudila v nemocnici s jejím plyšákem. V tu chvíli mi došlo, že to nebyl sen, ale rozloučení.

Kristýna Benešová, 9. B

ZDRAVOTNÍ SESTRA

Psal se rok 1943 a ve světě zuřila krutá druhá světová válka. Celý svět vypadal, že se brzy zhroutí jako domeček z karet. Města a vesnice byly vybombardované, nikde ani živáčka nebylo vidět. Byla jsem zdravotní sestrou na západní frontě a jmenovala jsem se Josie. Bylo mi 24 let a můj jediný sen bylo zachraňovat životy lidí. Poté, co začala válka, se všechno změnilo. Měla jsem dostudováno, a tak jsem se rozhodla, že půjdu na pomoc všem lidem a vojákům, kteří chrabře bojovali za naši zem.

Nebylo to zrovna lehké. Všude samá krev, zvratky, výkaly a zápach z mrtvých těl. Pracovalo se ve velmi drsných podmínkách, kde jste si museli poradit i v případech nedostatku léků a morfia. Mnohokrát jste se setkali se smrtí, která byla v mnoha případech milostí pro zraněné. Tady to všechno začalo, přímo tady - na frontě. Potkala jsem tebe, můj milý.

Byl jsi voják a jmenoval ses Peter. Dovezli tě k nám se střelným zraněním, ale podařilo se nám tě zachránit. Zamilovali jsme se jeden do druhého, ale ty jsi musel odejít znovu bojovat. Nechtěla jsem, abys mě opustil, ale doba byla zlá a válka žádala oběti. Nedokázala, ani nemohla jsem ti v odchodu zabránit.

Jednoho deštivého večera jsem šla vyvařit obvazy a lékařské náčiní. Všechno se zdálo v normálu do chvíle, než jsem tě spatřila. Ležel jsi mezi mrtvými těly. Tvoje oči byly zavřené, pleť bílá a uniforma celá od krve. Padla jsem na zem a snažila se tě zachránit, ale byl jsi už dávno mrtvý. Když jsem ti dala poslední polibek na čelo, začalo se dít něco zvláštního. Přišla silná bouře a začalo hřmít. Celá zem se pode mnou zachvěla a já zmizela. Před očima jsem měla černo. Trvalo to pěkných pár hodin, než jsem se probrala. Nebyla jsem už na frontě.

Byla jsem na kouzelné louce plné květin a motýlů. Vedle mne ležel Peter. Přece jenom jsme se opět shledali. Pohlédla jsem ti do očí, ale neměly už pomněnkovou barvu. Celý jsi vypadal jako stín a nebyl jsi jediný. I já a další lidé, co se procházeli kolem. A najednou mi to došlo. Oba jsme zemřeli.

Vzpomněla jsem si na malý kousíček toho, co se dělo, když jsem tě uviděla ležet na té studené zemi. Ozvalo se zahřmění a poté už jsem jenom zaslechla výbuch a pak ... černo před očima. Zabila mne bomba. Zemřela jsem s tebou, lásko. A teď jsme v ráji, který se zdá k neuvěření, ale jsem šťastná.

ustrace: Holka ve hvězdách

KLÍČ

Naštvaná jsem práskla dveřmi a odešla z domu. Musela jsem si z těch rodičovských hádek jít vyčistit hlavu. Proč se pořád hádají?! Co se to s nimi posledních pár měsíců děje? Jako by najednou nesnášeli na tom druhém úplně všechno. Nerada poslouchám, jak na sebe řvou kvůli každé pitomosti.

Šla jsem rychlým krokem směrem k lesu. Uklidňuje mě. Šumění větví, bublání lesních říček a štěbetání všelijakých ptáků. Hlavou mi pořád běhalo: Co když se naše rodinka rozpadne? Jak přežiju první rok na střední s rozvedenými rodiči? Nemohla jsem se toho zbavit. Znělo mi to v hlavě jako ohraná písnička z rádia.

Přemýšlela jsem nad tím tak hluboce, že jsem přestala vnímat cestu. Asi jsem musela někde špatně odbočit... Kde to jsem? Začala jsem panikařit. Nevím, co mě to napadlo, ale prostě jsem se rozběhla. Běžela jsem a nic jiného mě nezajímalo. Jen jsem chtěla před tím vším utéct. Běžela jsem a běžela čím dál hlouběji do lesa, až mi došel dech. Musela jsem si odpočinout. Naštěstí byl pár metrů od cesty velký balvan. Usadila jsem se na něj. Nohy jsem si přitiskla k hrudi, objala je rukama a začala plakat. Bylo toho na mě moc. Stěhování, nová škola, rodiče a ještě ten hrozný běh... Nesnáším běhání, ale i tak, síla mysli je mocnější než ta fyzická.

Když jsem se uklidnila, otřela jsem oči rukávy své bílé mikiny a zvedla hlavu. Ale... vypadalo to tu úplně jinak než před tím. Za mnou byla jeskyně, ze které jsem měla zvláštní pocit... jako by mě to táhlo dovnitř. Zvedla jsem se a vydala se za voláním. Nejistě jsem našlapovala. Všude byla tma. Najednou mi zvuky lesa přestaly být uklidňujícími. Čím hlouběji jsem šla, tím více jsem měla strach. Rukou jsem se jistila o stěnu jeskyně. „AU!!!“ zakřičela jsem zlostně. Ostrý kámen na stěně mě řízl do prstu. Chvilí jsem nadávala, když vtom stěna jeskyně směrem od místa ostrého kamene začala světélkovat a tvořit různě světelné tvary. Uviděla jsem svou krev na ruce a i na onom kameni. Nesnáším krev. Co se to děje? Byla jsem hrozivě zmatená, motala se mi hlava a najednou byla znova tma. Ale tentokrát to nebylo jeskyní. Jako bych usnula.

Pomaloučku jsem otevřela oči. Nebyla jsem tam, kde pár minut předtím. Všude kolem bylo jasno, já ležela v trávě, která byla tak jemná jako má oblíbená deka, a koukala jsem se na nebe. Uslyšela jsem zvuk – jakoby kousnutí do jablka. A taky že jo. Posadila jsem se tak rychle, až se mi zamotala hlava, a málem jsem zase omdlela. Vedle mě seděl člověk, chlapec mého věku. Nebo na to alespoň vypadal. Pochutnával si na červeném jablku a zasněně koukal do dále. Nic jsem neříkala. Jen jsem na něj pomateně koukala. „Jsi naštvaná,“ řekl, aniž by se na mě podíval. „To je to tak moc vidět?“ zeptala jsem se. Ani nedutal. „Co je tohle vůbec za místo?“ snažila jsem se prolomit ticho, a hlavně se dozvědět, co se to, do háje, děje.

Kolem nás běhali různí tvorové, kříženci zvířat, jako třeba kočka s králičíma ušima a ocáskem. „To bych ti pro zatím říkat neměl, je moc brzy,“ odpověděl bez jakékoli intonace, jako robot. Podíval se na mě. V jeho očích se leskla noční obloha, ačkoli byl jasný den. Hvězdy yly světle modré jako azurová voda na pobřeží Malediv. Měla jsem pocit, že mi koukají do duše. Nevím, jak to dokázal, ale úplně mě to zklidnilo. Najednou se postavil. „Pojď se mnou,“ pronesl, jako by se nic nedělo. Zvedla jsem se a beze slov ho následovala. Byl hrozně vysoký. Nebo mi to tak alespoň připadalo, protože jsem malá. Ale metr osmdesát pět měl určitě.

Blondaté vlasy se mu vlnily ve větru a velmi sebevědomou chůzí kráčel stále vpřed. „Už mi sakra řekneš, kde to jsem, proč tu jsem, kdo jsi a kam jdeme?!“ zeptala jsem se naštvaně. Najednou se zastavil a otočil se, jenže já koukala pod nohy, a tak jsem do něj narazila. Ale omlouvat jsem se nechtěla. Koukla jsem se na něj. „Moc otázek,“ pronesl a zase mě uklidnil svým pohledem.

Po chvíli jsme došli k jakémusi dřevěnému domku. Obyčejný, ale krásný. Jen tak jsem tam stála a pozorovala ho. Vypadal jako horská roubenka, jenže uprostřed louky. Po chvíli jsem začala plnohodnotně vnímat i okolí. Zničehonic nad námi proletěla opice s papouščími křídly. „Wow,“ zašeptala jsem. „Krásné, že?“ pronesl klidně a usmál se.

„Teda, neřekla bych do tebe, že se umíš usmívat...“ řekla jsem ironicky i přes to, že se mi jeho úsměv docela líbil. „Vůbec nevíš, co všechno umím,“ řekl tajemně a provokativně se zakřenil. „A že bys mi už třeba konečně prozradil, co jsi zač?“ zakřičela jsem za jeho zády po tom, co se vydal k chatce. Zastavil se u dveří, otočil se a mávl na mě. Mám jít dovnitř. Moc mu nevěřím, ale co jiného mám dělat? Octla jsem se na jakémsi divném místě, neměla ponětí, co se děje, co tu dělám. A ani s sebou nemám mobil. Šla jsem teda za ním. Podržel mi dveře a já vstoupila dovnitř. „Pijíš kafe?“ zeptal se. „Radši čaj, díky.“

Otočil se a odešel na druhý konec příbytku, který měl nejspíše představovat kuchyň. Sedla jsem si na křeslo, které vypadalo jako z devadesátých let. Ale kdoví, jestli tady nějaká devadesátá léta vůbec byla. Tohle však je věc, která mě momentálně zajímá ze všeho nejméně. Chvíli jsem tam jen tak posedávala a koukala směrem do kuchyně. Zamyslela jsem se a neuvědomovala si, že celou dobu koukám na něj.

„Nemůžeš se nabažit?“ řekl nafoukaně, ale myslel to ze srandy, jelikož se začal smát. Nejspíš čekal, že se přidám, ale já jen letmo prohodila: „Koukám do blba“. Nejspíš ho to trochu urazilo, ale já na sebe byla za tento výrok pyšná.

Položil na malý konferenční stůl před mě šálek čaje a sedl si do křesla naproti mně. Vzala jsem si do rukou hrnek a napila se. „Á, pálí!“ vykřikla jsem bez rozmyslu. V tu chvíli jsem rozhodně neměla mozkovou kapacitu na přemýšlení o teplotě čaje. Začal se smát.

„Fo děláš?“ zařvala jsem s popáleným jazykem. „Uklidni se,“ sykl. Zhluboka jsem se nadechla a vydechla a odolala tak chuti chrstnout mu horký čaj do klína. „Už mi teda odpovíš na tu otázku?“

„Jsi klíč.“

„Cože jsem?“

„Klíč, otevřela jsi svou krví bránu do naší říše.“

„Počkej, počkej.....Co? Je to vůbec možné? Vaši říši? Ty nejsi člověk?“ Sakra, zase moc otázek. Ale diví se?

„Nejsem si zcela jist, ale myslím, že jsi podvrženec.“

„Co?“

Jsi z naší říše. Někdo tě přenesl do světa lidí a tví rodiče se tě ujali.“ Nemohla jsem mluvit, hýbat se ani přemýšlet.

„Jsem člověk, ale trochu jiný než lidé z tvého světa, ale ty jsi jako já.“

„Jak jiný,“ ptala jsem se a snažila se vypadat klidně.

„Jsi hodně zmatená, naštvaná a nešťastná.“

„Jak to můžeš vědět? Umíš snad číst myšlenky?!“ zeptala jsem se ironicky.

„Ano,“ řekl klidně.“

„Počkej, fakt?“ Byla jsem čím dál zmatenější.

„Ano, dokážu spoustu věcí, co lidé nedokážou.“

Mlčela jsem.

„Když budeš trénovat, dokážeš to taky,“ říkal, jako by to byla samozřejmost. „Teď ale musíme zavřít bránu. Pojď se mnou.“

CESTA DO ŘECKA

Loni v létě jsme se rozhodli, že pojedeme na dovolenou se strejdou, tetou a bratřenci do Řecka. Naše cesta vedla přes Česko – Slovensko – Maďarsko – Srbsko - Makedonii a poslední stát bylo Řecko. Všichni si určitě myslíte, že letadlem to může trvat dvě a půl hodiny, ale my jeli autem. Cesta měla trvat 14 - 15 hodin. To mi problém nedělalo, protože se mi v autě dobře usíná. A když se mi nebude chtít spát, tak mobil to jistí. Cesta mi tedy měla rychle utéct.

Se strejdou jsme měli domluvený sraz ve tři hodiny ráno. Celkem mi to ani nevadilo, alespoň se mi bude dobře usínat.

Nastal den odjezdu. Já s bratrem a s mamkou jsme vstali asi o půl hodiny dříve. Ale taťkovi se moc vstávat nechtělo a strejdovi asi také ne, takže jsme odjízďeli až ve čtyři hodiny. Cesta nám moc dobře nezačala. Když už jsme byli skoro u Záborné, brácha si uvědomil, že doma nechal mobil. Protože jsme nebyli ještě tak daleko, vrátili jsme se pro něj. Pak až jsme byli zpátky na cestě, takže jsem konečně usnul.

Probudil jsem se až někde u Budapešti. Auto najednou začalo vydávat divné zvuky. Taťka se se strejdou domluvil, že zastavíme a zkusíme znovu nastartovat, jestli to pomůže. Nepomohlo. Museli jsme jet do nejbližšího servisu, což byl servis v maďarském Kesckenétu. Nejlepší věc na tom byla, že jsem jim vůbec nerozuměli. Pán v servisu se nás zeptal: „Szia, mi a probléma?“, což znamenalo: „Ahoj, co je za problém?“

Nakonec udělali diagnostiku auta a zjistili, že se musí objednat díl, který nemají skladem. Dostali jsme nabídku na možnost ubytování s tím, že by během dvou dnů auto opravili. Další možností bylo jet zpět domů a tato možnost zvítězila. Celou cestu jsme se báli, jestli auto vydrží do Polné. Naštěstí vydrželo a večereli jsme už doma.

Ráno jsme věci přeložili do jiného auta, které si taťka půjčil z práce, a vydali jsem se na novou cestu. Tentokrát se nám podařilo dojet až do Řecka a dovolená se nám tam nakonec líbila.

Vít Smejkal, 8. A

Cestování

Moje vysněná země, kam bych chtěla jet, je Francie. Vždy jsem se chtěla učit francouzštinu, protože podle mě je to nejkrásnější jazyk.

Hlavní místo, které bych chtěla navštívit, je Eiffelova věž a Vítězný oblouk. Do Paříže jsem tento rok dokonce měla jet, ale bohužel to nevyšlo. Byla jsem z toho smutná, ale říkám si, že mám spoustu času se tam podívat. Teď bych jela se svým taťkou, ale jak se říká, Paříž je městem lásky, tak bych tam v budoucnosti nejradši jela se svým partnerem, až budu dospělá.

Také mne tam láká móda a jídlo. Miluju croissanty a jednou bych chtěla ochutnat ten přímo z Paříže.

S taťkou bychom se chtěli ještě podívat na Velkou čínskou zeď. Já ani tak moc ne jako táta, ale je to velmi zajímavé místo a to přání podívat se tam chci taťkovi splnit. A doufám, že se na tato zajímavá místa podíváme spolu.

Lucie Minářová, 8. B

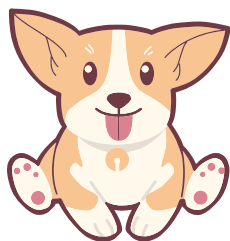
Chtěl bych se podívat do Londýna,
protože je tam jedna blondýna.

Má tak krásné oči,
na záda mi skočí.

Ach, ta blondýna z Londýna.

Nela Zaňáková, Přemysl Beneš,

7.C

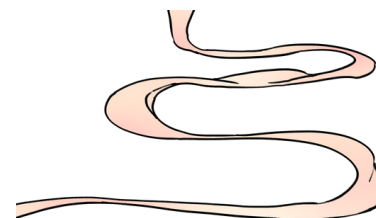

Chtěl bych se podívat do Španělska,
možná bych vzal i svého pejska.

Navštívil bych Barcelonu,

fandil bych na stadionu,

nejraději bych jel už dneska.

CESTY V MÉ HLAVĚ

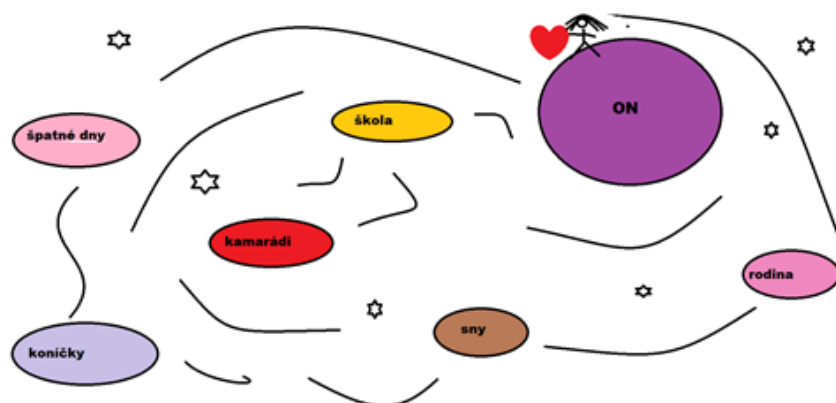
Vždy byl můj život v pohodě a pořád je, ale trochu jinak. Nikdy jsem nechápala, jak se někdo může prostě vypnout, nevnímat. Prostě má otevřené oči a pořád přemýšlí a neví, co se děje kolem.

Od té doby, co jsem se zamilovala do toho jednoho kluka, děje se mi to čím dál tím víc. Například v matematice se kouknu na hodiny a vidím, že končíme až za deset minut. Tak se prostě na chvíli vypnu, cestuji ve své hlavě a probudí mě až zvonění. Vlastně si ani nestěžuji, protože když nemám na nic náladu, prostě vypnu a myslím na nějaké pěkné věci. Myslím převážně na něj. Maluji si společnou budoucnost, i když vím, že tohle se nikdy nestane. Víte, vlastně mi nevádí, že to pravda není, protože v mé hlavě je to, jako kdyby to byla skutečnost. Nejraději bych se z toho už neprobrala a jen bych si užívala svoje myšlenky o životě s ním. My dva užívající si naši tzv. „teenage love“. Žili bychom spolu navždy. Byli bychom tu pro sebe ve všech našich zlých časech. Bohužel se ze své dokonalé představy vzbudím a je zde realita. Ta je taková, že ten kluk skoro neví, že existuji, a také je tu ten věčný stres a strach, který v představách nenajdu. Myslím, že ten stres způsobuje škola – to věčné učení.

Víte, která část dne je nejlepší? Večer! Protože když spím, můžu být se svým milým strašně dlouho. Samozřejmě si nepředstavuji jen život s mým „crushem“, ale také si promítám své sny, které chci stihnout. V mé hlavě to vypadá jako vesmír. Všechno, co si představuji, jsou různé planety a já přeskakuji z jedné na druhou. Samozřejmě on je ta největší.

Takhle to tam vypadá:

**Představy jsou dobrý
způsob uvolnění a
také se dobře utíká
před „chaosem“.
Doporučuji!!!!**

JINÉ SVĚTY

Když se řekne cestování, skoro každému se vybaví letadlo, auta či jiné země, než je ta, kde žije. Ale pro mě to má trochu jiný význam.....

Okolní svět na mě vrhá stres, paniku, strach. Dokonce i má vlastní rodina. Já vím, každý říká, že rodina je nejmoc důležitá a že vás ve všem podpoří, když se budete bát. Ale u mě ne. Naši rodiče mají tři krásné děti, avšak velmi se od sebe liší. První a nejstarší – dcera - je nejchytřejší a vždy měla samé jedničky. Naopak druhý – syn - se špatně učí, je psychicky nevyrovnaný a rodiče jsou z něj velmi vyčerpaní. Neví, co s ním mají dělat. Možná se ptáte, co to třetí dítě? To vždy chtělo dělat radost, a proto se snaží dostávat samé jedničky, aby bylo stejné jako první dítě. Jak však víte, každý je jiný, a proto se třetí dítě pořád učí a snaží se, ale někdy to prostě nevyjde, i když se učí celou noc, dostane za tři. Proto je taky vyčerpané z neúspěchu a neustálého učení, ale rodiče to nevidí. To dítě jsem já.....

Každý večer, když si lehnu do postele, uteču do svých vlastních světů. Pokaždé projdu přes dlouhý most, který je posetý růžovo oranžovými světy. Pokaždé se objevím někde jinde, ale jednu věc mají všechny světy společnou... Cítím se tam volně a bezpečně, jako kdyby všechny moje problémy zůstaly na druhém konci mostu. Žiju tam život, který jsem vždy chtěla žít, dostávám dobré známky, rodina mě má ráda a ve všem mě podporuje. Celkově je tam život bez starostí a stresu, avšak vím, že se každé ráno probudím a zase budu muset vstoupit do kruté reality...

Poznámka redakce: Tento příběh se zdá být smutný, ale zjistili jsme, že skončil dobře a vše se vyjasnilo. Většina situací se dá řešit, když si je vyjasníme. A i s rodiči se dá mluvit.

Chtěl bych se podívat do Vatikánu,
autem bych se tam dostal k ránu.
Všechny památky bych procházel,
večer bych zase odcházel
hlavu plnou Vatikánu.

Chtěl bych se podívat do Andorry,
prý tam mají pěkné hory.
Město jedno mají,
moře tam neznají
ti obyvatelé Andorry.

Antonín Marek, 7. C

Chtěl bych se podívat do Paříže,
maj tam prý rádi jedno zvíře.
Jsou to žabí stehýnka
od známého pana Jelínka.
Chtěl bych se podívat do Paříže.

Chtěl bych se podívat do Anglie,
kde jim Big Ben silně bije.
Jsou tam silní vladaři
i ve stáří se jim prý daří.
Chtěl bych se podívat do Anglie.

Chtěl bych se podívat do Brna,
abych viděl, jak pasou klokana.
Jmenoval by se Petr
a měřil by tak metr
ten krásný klokan z Brna.

Tomáš Matějčec, Aneta Šléglová, 7. B

ČAS

Máme ho málo, chtěli bychom ho vrátit, chtěli bychom se v čase posunout, některý čas je ztracený, někdy se čas vleče, někdy čas letí. Je to veličina, která velí: Vpřed!"

Náš čas

Máme ho tak málo a čím jsme starší, tím více si to uvědomujeme. Když vzpomínáme, vybavíme si obvykle pouhé chvíle. Ty bývají většinou radostné, ale občas, když se něco velmi povede, nebo naopak mě něco hodně rozesměje, vím, že si to budu pamatovat do konce svého života.

V těchto chvílích bychom nejraději zastavili čas. Všichni už jsme to chtěli někdy udělat. Co kdyby to opravdu bylo možné? V kterých okamžicích bychom se o to pokusili?

Zastavení času bychom mohli použít jako pomoc lidem, kteří se ocitli v nebezpečné situaci. Třeba se jim u auta rozbily brzdy a auto míří na chodník, kde je jedna stará paní moc pomalá na to, aby uhnula. Mohli bychom zastavit čas, situaci promyslet a najít to nejlepší řešení. Také by se hodilo zastavit čas ve škole při písemkách...

Ale nemohli bychom tuto schopnost použít lépe? K něčemu, co by pomohlo celému světu? Napadá mě, že by nějaký génius mohl zastavit čas, přemýšlet, než ho něco napadne, a pak to zapsat.

Je ale dobré mít takovou schopnost? Co kdyby jí disponoval nějaký padouch? Chtěl bych vůbec takovou schopnost mít? V některých oblastech života by byla užitečná, ale já s ní mám jeden problém. Pokud budu zastavovat čas u svých oblíbených okamžiků, byly by pořád tak výjimečné? Nezačalo by mě to nudit? To, co pro mě dělá okamžik jedinečným, je, že je jenom jeden. Už se nikdy nestane. Takže když v tuto chvíli zastavím čas, mohly by mě všechny budoucí okamžiky omrzet.

Takže já bych takovou schopnost mít nechtěl. Raději bych se někdy vrátil do minulosti a prožil znova ty dřívější okamžiky, které jsou pro mne výjimečné.

Marek Štěpánek, 9. C

Chtěl bych někdy zastavit čas

Bydlím se svojí rodinou v malé vsi. Často trávím čas ve škole nebo práci, ale když se neučím a nemám co na práci, vyjdu si s kamarádem ven.

Co venku děláme? Nejraději si jenom povídáme a procházíme se, nebo si zahrajeme fotbal. Někdy jsme venku dlouho, jindy zase jen krátce.

Jaké jsou naše oblíbené chvílky? Nejlepší jsou momenty chvíli před večerem. Když konečně dojdeme na předem domluvené místo, usedneme a sledujeme, jak slunce zapadá za sousední ves a jejich kostel. V těchto chvílích bych nejraději zastavil čas a užíval si klidu a pohody.

Daniel Vomela, 9. C

Chtěla bych někdy zastavit čas

V tenhle moment bych chtěla zastavit čas. Jsem na základce v deváté třídě. Je konec května a my jsme si jako třída celkově nic moc neužili. Výlet nám nevyšel, zejména to počasí, a taky přihlášky na střední atd...

Nechce se mi loučit se svojí třídou. Přece jen jsme spolu strávili devět let, což už je nějaký ten pátek. Ráda bych zastavila čas, abychom si užili více legrace a zábavných chvil. Určitě nějaké máme. Tak třeba jak jsme vyhráli soutěž o nejkrásnější vánoční výzdobu třídy nebo jak jsme jeli do Vídně. Tak si říkám, kdyby ten čas utíkal trochu pomaleji, nebo se na chvíli zastavil, možná bychom o všem více přemýšleli, rozhodovali se jinak, lépe

Pomyšlení na to, že už se nebudeme vídat každý den... No, já nevím, prostě z toho mám zvláštní pocit. Ne, že bych se na střední netěšila, ale asi bude chvíli trvat, než si zvyknu na nové lidi. Ale v tenhle moment musíme žít přítomností a vše si co nejvíce užít. Proto je občas dobré se nad tím takhle zamyslet.

Kristýna Landová, 9. C

Dny, které mám nejraději

Často přemýšlím, které dny mám nejraději. Jestli je to pátek nebo sobota, pondělí nebo úterý, čtvrtek nebo neděle. Není to ani jeden den z týdnu. Proč? Protože ve školním roce jsou to dny, kdy každý týden dělám podobné věci. Ptáte se, jaké dny mám tedy nejraději? Jsou to dny letní. Dny, ve kterých se každý den stane něco jiného a díky tomu je každý den vzpomínkou. Dny, kdy se děti radují, že nemusí do školy, a místo toho si hrají na hřišti nebo u bazénu. U nás jsou to dny, kdy se naše třicetiletá výprava vydá na chatu, kde si užíváme společné chvíle, vzpomínáme na minulé roky, na lidi, kteří tam s námi donedávna jezdili a teď se jenom ze shora dívají, jak si to užíváme bez nich. Dny, kdy chodíme spát ve tři ráno, vstáváme kolem poledne a neřešíme, kdy bude oběd.

Co je na tom tak skvělého? Já si myslím, že úplně všechno. Rodiny jsou spolu na dovolených, děti si na táborech hledají nové kamarády a babičky si užívají prázdniny s vnoučaty. Jsou to dny, kdy slunce maluje nádherné západy a v noci se na obloze objeví třpytivé hvězdy a zářivý měsíc. Jsou tyto dny opravdu jiné? U mě ano a myslím si, že u ostatních taky, aspoň u těch, kteří neleží doma na gauči a nekoukají na televizi. Tento rok si myslím, že ty letní dny budou ještě o něco zvláštnější. Proč? Protože budu asi každý den přemýšlet, jaké to bude, když po prázdninách přijdu do úplně jiné školy a nevidím tam naši skvělou učitelku a svoje spolužáky. Jaké to asi bude, když přijdu do třídy, kde nebude ta moje, se kterou jsem strávila devět let, ale budou tam úplně cizí lidé. Přiznám se, že mi ta naše třída bude chybět, ale každého z nás čeká nová cesta životem a já věřím, že si každý tu cestu užije.

Na letní dny se moc těším a věřím, že si je užiju, jako každý rok.

Veronika Hrdinová, 9.B

Zpřijemněte si čekání na prázdniny

Jak se nazývám?

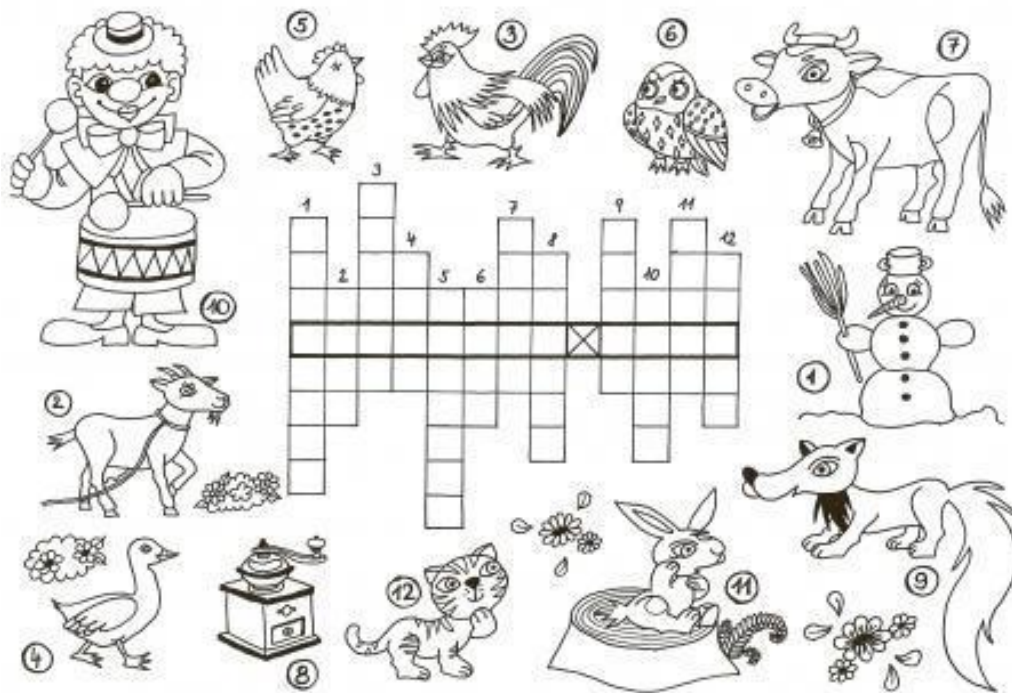
1. Jsem stát, který sousedí s Francií a kde sídlí Evropská komise (orgán EU). Který stát jsem?
2. Jsem ostrov v Tichém oceánu a mým znakem jsou velké sochy z kamene ztvárňující lidské hlavy. Jaký ostrov jsem?
3. Jsem moře oddělující Itálii od Chorvatska. Jaké mám jméno?
4. Jsem řeka protékající hlavním městem Maďarska a vlévám se do Černého moře. Jak se jmenuji?
5. Jsem kontinent nacházející se u Antarktidy a jsem domovem pro mnoho zvířat, která nikde jinde nežijí. Který kontinent jsem?
6. Jsem největší poušť Afriky. Jak se nazývám?
7. Jsem pohoří, které se nachází na severu Indie, a zahrnuji nejvyšší vrcholky světa. Jaké mám jméno?
8. Jsem nejlidnatější město USA a proslavila mě zejména socha Svobody, tyčící se na mém východním pobřeží. Které město jsem?

Markéta Lexová, 7. C

V jižní Africe žije velmi vzácný druh žab.
V tajence najdeš jejich název.

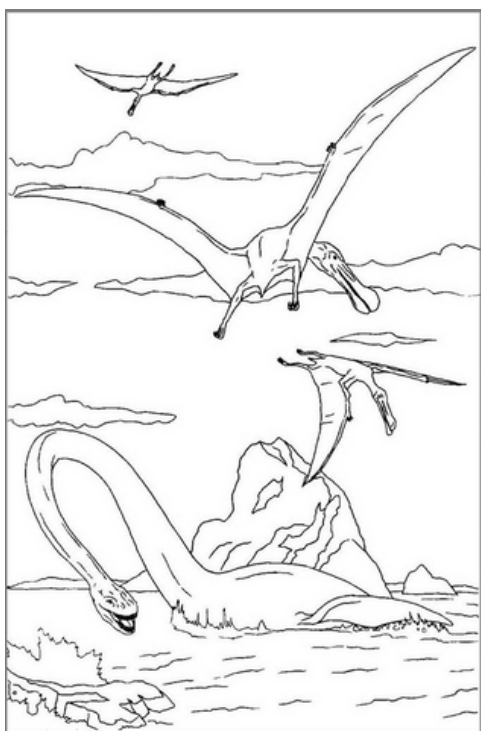
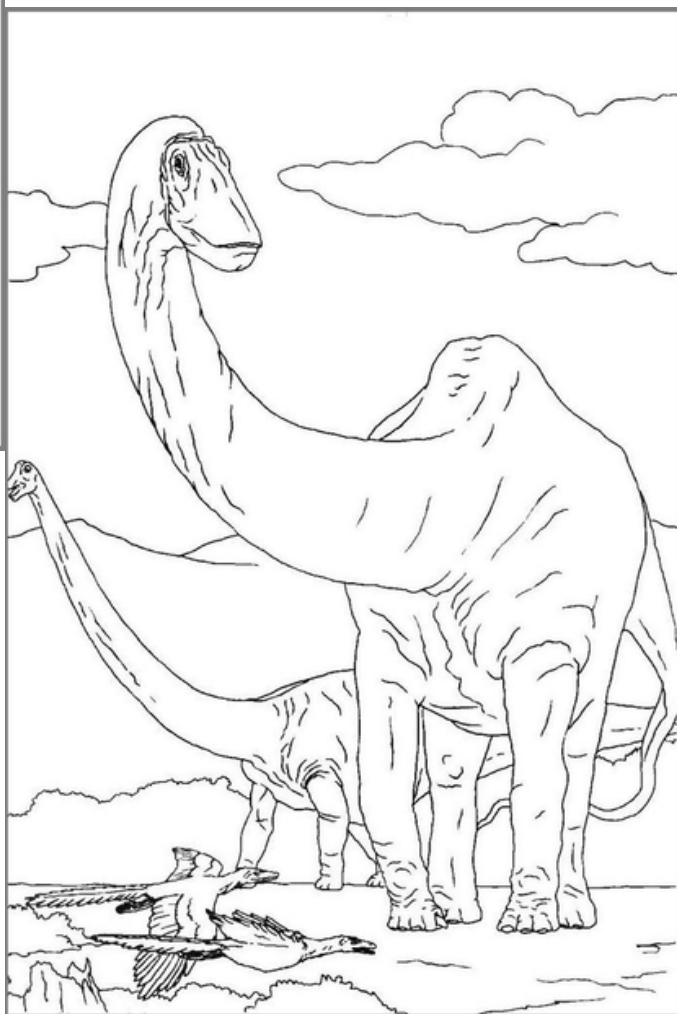
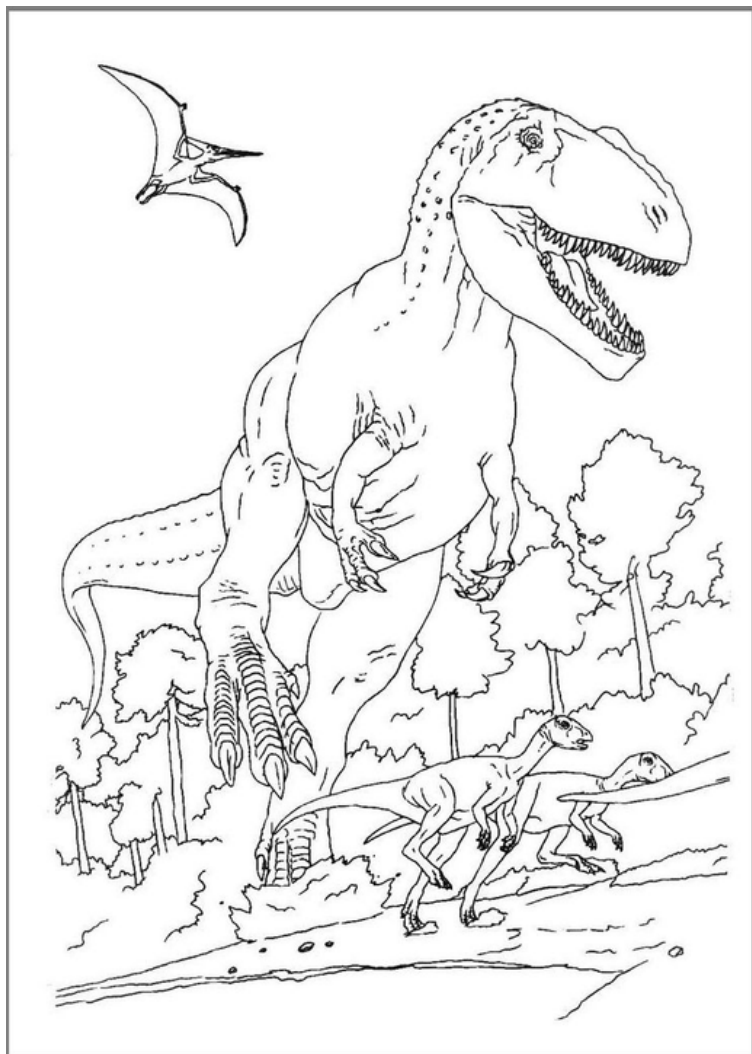
1	K		lod'		
2	K		věc ke čtení		
3	K		cvičí se s tím		
4	K		obilí má...		
5	K		zalévá se s tím		
6	K		motýl v prvním stadiu vývoje		
7	K		v moři jsou ryby a k...		
8	K		malé množství vody		
9	K		větší než slepice		
10	K		ten, co dělá podkovy		
11	K		šašek v cirkuse		
12	K		jedovatý had		
13	K		malý kůň		
14	K		dává mléko		

Tato stránka a 3 následující jsou slosovateľné. Stačí doplnit jméno, příjmení a třídu, odevzdat tř. učitelu, prodejci časopisu nebo do školní knihovny 2. stupně. Pokud to zvládneme, provedeme losování a předání odměn ještě do prázdnin. Pokud ne, dočkáte se v příštím školním roce. My nezapomínáme.

Motorka, kterou Hagrid v úvodu prvního filmu o Harrym Potterovi přivezl Harryho do..., ve skutečnosti patřila Garymu Oldmanovi, který se objevil až ve třetím díle. Konkrétně se jedná o motocykl Triumph Boneville T120.

	K					
	K					
	L					
	K					
	E					
	K					
	Š					
	S					
	K					

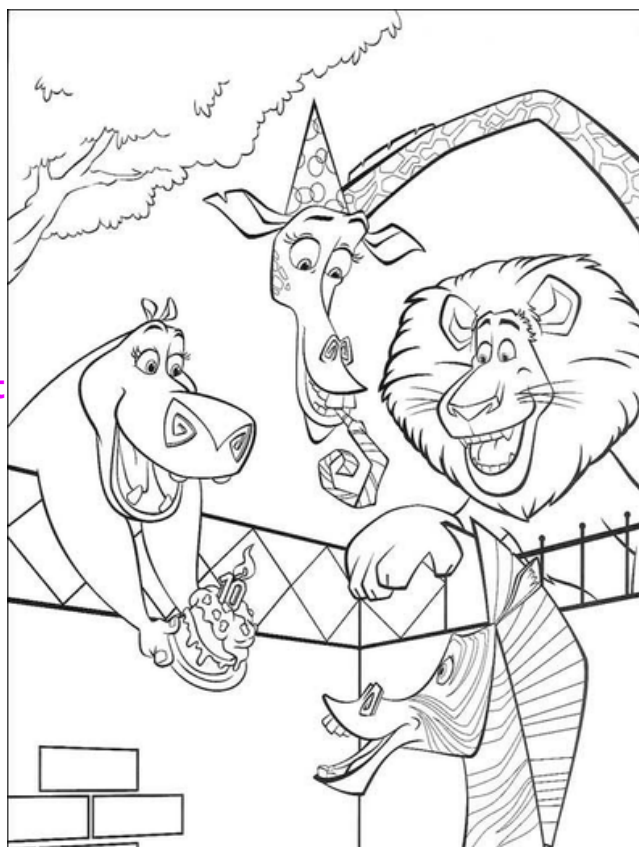

Dokážeš pojmenovat některé dinosaury?

... A NA MADAGASKAR

Dovedeš
pojmenovat
4 hlavní
hrdiny
filmu?

Výherci z minulého čísla

Kamil Novák, 1. A

Žaneta Rosická, 1. B

Leontýna Krátká, 1. B

Viktorka V., 1. B

Iveta Šimková, 1. C

Julie Beránková, 1. C

Kateřina Šimková, 2. A

Radim Jozl, 2. C

Štěpán Korecký, 3. A

Dominik Havlíček, 3. B

Lucie Smutná, 3. C

Daniel Pelouch, 3. C

Daniela Dvořáková, 4. A

Anna Jarošová, 4. A

Jirka Hladík, 4. A

Roman Maneth, 4. B

Daniel Havlíček, 4. C

Šárka Višinková, 5. C

Sofie Hintenausová, 5. C

Anna Kratochvílová, 7. A

Adoptovali jsme gekona

Jak k tomu došlo?

Zeptaly jsme se paní učitelky Marty Nečadové:

Přišly za mnou děti z 5. B, že mají rády zvířátka a že by chtěly nějak pomáhat přírodě. Moc mě potěšil jejich zájem a vůbec skutečnost, že iniciativa vzešla od nich. Společně jsme se rozhodli pro symbolickou adopci zvířete ze ZOO Jihlava. Nechtěli jsme však dělat klasickou sbírku a z řady nápadů jsme vybrali adopční stánek na Dni Země. Pátáci pak v hodinách pracovních činností, mnozí ale i doma, vyrobili drobné dárečky, které si mohli návštěvníci Dne Země za jakoukoli částku koupit.

Co je vůbec symbolická adopce?

Je to příspěvek na chov zvířete. Symbolická adopce pak trvá 1 rok.

Jak jste prováděli výběr zvířete?

První výběr jsem udělala já. Rozhodla jsem se pro pět zvířátek „bez rodičů“, a to ta, jejichž cena nebyla vysoká, protože jsme nevěděli, jakou částku náš adopční stánek získá. Proto jsem do výběru nezařadila třeba krokodýla, lemura apod. Na Dni Země pak mohli děti a jejich rodiče svým hlasem rozhodnout a vybrat toho našeho „sirotka“.

Nejvíce hlasů získal gekon obrovský, jehož adoptivními rodiči jsme se stali.

Bára Stražilová, Lucka Minářová, 8. B

Gekon obrovský má válcovité asi 35 cm dlouhé tělo, velkou hlavu a velké oči se štěrbinovitou zorničkou. Víčka jsou srostlá a průhledná. Kůže je jemná, jakoby sametová. Zbarvení odráží způsob života a momentální rozpoložení zvířete. Neutrální zbarvení je šedé, s červenými a oranžovými skvrnkami, ale může být výrazně světlejší nebo tmavší. Samec je oproti samici větší a výrazněji zbarvený.

Pochází z asijských tropických pralesů, živí se hlavně hmyzem. V nebezpečí vydává štěkavé zvuky. Je aktivní v noci.

Koupí časopisu jsi přispěl/a na výživu a péči o gekona, což je dobrý skutek. Zvířata musíme chránit a starat se o ně. Vypravíte-li se o prázdninách do ZOO v Jihlavě, můžete se tam podívat, jak se našemu adoptivnímu gekonovi daří.

Pokud vybereme více peněz, než gekon "spotřebuje", plánujeme adopci dalšího zvířete z jihlavské zoo.

Na Dni Země bylo vybráno 1 531 Kč.

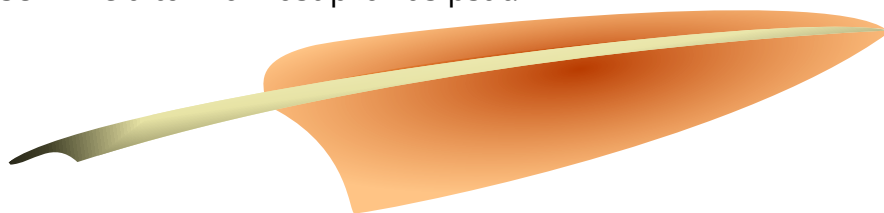
MOJE SPISOVATELSKÁ KARIÉRA

Ahojky,

určitě už jste se s mými texty setkali a též s mým pseudonymem „Holka ve hvězdách“. Nikdy jsem ale neměla v úmyslu psát. Byla to jen náhoda, která se stala koníčkem a vášní. Nikdy jsem ani nechodila na redaktorské rady, a to mě navedlo k tomu, abych si zvolila pseudonym. Přišlo mi, že to má svoje kouzlo. Nikdo netušil, kdo je Holka ve hvězdách, a tak to též zůstane. Bude to tajemstvím Poslíčka, ten jediný totiž zná odpověď.

Musím říci, že za těch pár let psaní se mi s Poslíčkem bude těžko loučit. Psaní se stalo součástí mého života. Většinou jsem psala líčení, básně a příběhy, které často připomínaly naše životy. Nikdy jsem ale nenapsala žádný sci-fi ani fantasy příběh. To byl pro mě kámen úrazu, tzv. moje Achillova pata.

Ale jak už to bývá, příběh vždycky někde začíná a končí, a proto se i já s vámi loučím. Děkuji za to, že jsem měla tu možnost pro vás psát.

Vaše Holka ve hvězdách

PRACOVALY JSME PRO ČASOPIS

Školní časopis Poslíček je na naší škole dlouholetou tradicí. Konkrétně my jsme vstoupily do redakční rady v páté třídě. Práce pro časopis nás nadchla, protože Poslíček představuje zpestření během školních dní nejen pro redaktory, ale hlavně pro všechny ostatní žáky a učitele.

Časopis nabízí širokou škálu zábavy. Pro malé jsou zde obrázky či luštěnky, pro velké zajímavé texty a kvízy. Časopis je velmi pestrý a každý si v něm zkrátka najde to své. Redakční rada se skládá z „textařů“ – autorů prózy i poezie 😊, ilustrátorů a potom z těch, kteří vytvářejí luštěnky a kvízy.

Redaktoři se tvorbě časopisu věnují i ve svém volném čase, za to je však čeká spousta odměn. Jsou například uvolňování z hodin, navštěvují mladší žáky, o Vánocích balí dárečky a během schůzek zažijí hodně zábavy. A co víc? Všichni redaktoři Poslíčku jsou na konci roku pozváni do školní jídelny na sladkou odměnu.

Velké poděkování patří paní učitelce Bužgové, která celou redakci vede a do časopisu investuje hodně času.

Jediné chvíle strávené prací pro časopis nelitujeme. Byla to skutečně zábava. Jste-li fanoušci časopisu, staňte se novými redaktory! Vyhledejte paní učitelku Bužgovou, určitě bude ráda.

Školní časopis není na každé škole samozřejmostí, důležité ale je si uvědomit, že bez redaktorů Poslíček nebude.

Předáváme žezlo vám, budoucím redaktorům, a loučíme se s vámi.

Vaše redaktorky z 9. B: Anežka, Mája a Verča

9. C

Konec devítky

Už to tady končí
Už je konec roku
Po devíti letech spolu
Po devíti letech radosti i bolesti
Každý jde teď jinam
Každý má jiný cíl
Průšvihy, které jsme měli rádi
Průšvihy, které nás do problémů táhly
A teď, teď už je konec
KONEC DEVÍTKY

*T. Pytlíková, T. Větrovský,
J. Vlček, M. Štěpánek, D. Polívka*

Konec blíží se už rychle
Konec a pro nás zůstanou už jen nezapomenutelné chvíle
Konec, vše hezké nám zde už končí
Konec, mé srdce ničí bolest, když se všichni loučí
Zážitky nám však zůstanou napořád
I to, že jsme někdy nerespektovali řád
Bude odpuštěno
Bude odpuštěna přilepená myš
Bude odpuštěna prolomená skříň
Budou odpuštěny všechny naše chyby
A jednou se tomu zasmějeme bezpochyby

L. Petanová, J. Štěpánková, S. Sehnalová, D. Prchal

Devět let uplynulo jako voda
Devět let už je za námi
Naše vzpomínky nám zůstanou
Naše zážitky budou už jen vzpomínkou
Kuba bude chybět všem
Kuba byl náš třídní šašek
Naše poslední slova
Naše poslední písemky
Konec deváté třídy je odpočinek
Konec deváté třídy je legrace
Good bye ti naposled zazpíváme
Good bye ti, základko, dáváme

*K. Landová, M. Novák, K. Doupovcová,
K. Žvaková*

Vydáno 14. 6. 2023

ZŠ Polná

Obrázek na titulní straně:

Lenka Matulová

Jazyková kontrola:

Z. Bužgová, J. Kalábková

**Končí devítky a stejně tak toto číslo
Školního poslíčka. Naposledy se s vámi
loučí redaktorky z 9. B:**

Anežka Lexová

Aneta Matějčíková

Veronika Hrdinová

Malvína Marková

a

ze 7. C Lenka Matulová

...a také ty, které zůstávají:

Lucka Minářová, 8. B

Bára Strašilová, 8. B

Markéta Lexová, 7. C

**Přejeme všem krásné prázdniny,
ať dny utíkají pomalu a jsou plné
zážitků a letní pohody.**

